

Familia lui Dumnezeu (3)

Cuprinsul

Ceea ce este din lume nu este din Tatăl	1
Ce ne spune Ioan	2
Stilul abstract.....	2
1. Comuniune cu Tatăl și cu Fiul	3
2. Comuniune între noi.....	4
Ce este în lume	5
1. Pofta cărnii	5
2. Pofta ochilor	5
3. Trufia vieții.....	6
Ce este din lume ... ce este din Tatăl	6
Biruința asupra lumii	6
„Eu am învins lumea”	7
Lumea trece	8
Anexă la capitolul 3.....	9
Trei cuvinte grecești pentru „lume”	9

Ceea ce este din lume nu este din Tatăl

Unde mănânci în seara asta? Unde îți petreci orele de după masă? Unde dormi în noaptea asta? Cel mai probabil acasă. Imaginează-ți că nu ai avea asta! Cu regret, există oameni care nu au un loc al lor, nu au un cămin. Ce binecuvântare să ai un cămin! „Acasă e cel mai frumos”, spunem noi când ne întoarcem acasă după o călătorie lungă.

Copiii simt aceasta adesea mult mai puternic decât adulții. Casa lor este locul lor protejat și familiar; acolo sunt tatăl și mama; acolo este bine (cel puțin în cazul ideal!).

Trebuie să ne gândim la aceasta când vorbim despre poziția noastră ca și creștini. Vedem cum Pavel vorbește despre acest subiect în epistola sa către Efeseni: el ne vede ca oameni care, în principiu, sunt deja mutați în locurile cerești în Hristos. Apostolul Ioan ilustrează poziția noastră dintr-o perspectivă puțin diferită: pe de o parte, el vorbește despre marea familie a copiilor lui Dumnezeu – copii care îl cunosc pe Tatăl și se bucură de căldura dragostei Lui și de dragostea reciprocă între ei – și, pe de altă parte, despre lume, sistemul rău, al cărui căpetenie este satan și în mijlocul căruia se află această familie a lui Dumnezeu. Mai mult decât în oricare altă carte a Bibliei, în scrierile lui Ioan găsim de nenumărate ori cuvântul „lume”. Merită să reflectăm mai profund asupra acestui subiect.

Ce ne spune Ioan

Există o diferență clară între învățătura pe care ne-o transmite Pavel în Epistola către Efeseni și scrierile lui Ioan.

La Pavel, accentul se pune pe *poziția* pe care o avem în cer:

- „binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, în Hristos” (Efeseni 1.3)
- „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” (Efeseni 1.4)
- primiți de Tatăl ca fii (Efeseni 1.5)
- răscumparați prin sângele lui Hristos și în posesia iertării păcatelor (Efeseni 1.7)
- făcuți moștenitori (Efeseni 1.11)
- „în Hristos” (Efeseni 1.13)
- „pecetluiți cu Duhul Sfânt” (Efeseni 1.13)
- așezați în locurile cerești în Hristos Isus (Efeseni 2.6)

Apostolul Ioan nu se preocupă însă atât de mult de *locul* pe care Dumnezeu ni l-a dat, ci scrie mai degrabă despre *binecuvântările* de care ne bucurăm în acest loc:

- comuniunea cu Tatăl și cu Fiul (1 Ioan 1.3)
- comuniune unii cu alții (1 Ioan 1.3,7)
- dragostea Tatălui (1 Ioan 3.1)
- dragostea între noi (1 Ioan 2.7-11)

Dragostea, lumina, bucuria și viața sunt cuvinte cheie în scrierile lui Ioan.

Un băiat coreean poate fi adoptat ca fiu de o familie și astfel a primit statutul de fiu în această familie. Dar copilul nu se poate bucura pe deplin de acest lucru decât după ce avionul a aterizat și este dus acasă de părinții lui adoptivi. Sunt două lucruri diferite: statutul (mai degrabă tema lui Pavel) și bucuria binecuvântărilor asociate cu acest statut (mai degrabă tema lui Ioan).

Stilul abstract

În plus, Ioan are un mod foarte deosebit de a prezenta lucrurile. El scrie, ca să spunem așa, în mod abstract. Așa cum noi spunem: copiii își iubesc părinții (acesta este un adevăr abstract, care este corect în general, chiar dacă în unele cazuri concrete poate să nu se aplice), la fel și Ioan scrie, de exemplu:

- **1 Ioan 3.6:** Oricine rămâne în El nu păcătuiește.
- **1 Ioan 3.9:** Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul.
- **1 Ioan 4.7:** Oricine iubește este născut din Dumnezeu.

Acestea sunt afirmații abstracte, la fel ca afirmația de pe exteriorul unei doze de Vim: „Vim nu spumează și nu zgârie” – în timp ce conținutul este pudră uscată, care nu spumează deloc! Efectul normal al vieții lui Dumnezeu într-un credincios este însă că un astfel de om nu păcătuiește, că își iubește frații etc. Desigur, efectul noii vieți din noi poate fi împiedicat, dar Ioan nu vorbește direct despre asta.

Și la fel vorbește Ioan și despre relația creștinului credincios cu lumea. Este absolut normal să existe o contradicție absolută între creștinul credincios și lume. Așa cum într-o familie sănătoasă nu se întâmplă ca copiii să prefere străzile reci ale orașului în locul căldurii casei părintești, tot

așa (conform argumentului apostolului) copiii lui Dumnezeu nu se pot simți niciodată cu adevărat „acasă” în lume. Tatăl ne-a dăruit o dragoste atât de mare, încât ne numește copiii Lui! Cum ar fi atunci posibil să ne întoarcem din nou spre lume? Lumea este un teritoriu străin, ostil. Nu este nevoie de un semn cu inscripția „Accesul interzis”, pentru că ce am mai căuta noi, care ne bucurăm de bogăția binecuvântărilor casei Tatălui, în lumea rece de afară?

Astfel, granița dintre lume și creștinul credincios este marcată clar: „Tot ce este în lume nu este din Tatăl” (1 Ioan 2.16). Aceasta este suficient. De îndată ce știm că ceva nu este de la Tatăl, acel ceva nu mai are nicio valoare pentru noi. Și de ce nu mai are nicio valoare pentru noi? Pentru că avem ceva mult mai bun. Acest mai bun este rezumat în 1 Ioan 1.3 în două puncte: comuniune cu Tatăl și cu Fiul și comuniune între noi.

1. Comuniune cu Tatăl și cu Fiul

Pentru a înțelege cu adevărat ce binecuvântare mare avem, este bine să examinăm punct cu punct ce înseamnă comuniunea cu Tatăl și cu Fiul. În acest sens, ne aflăm, ca să spunem așa, la marginea unui ocean nemăsurat de mare, pentru că cine poate măsura adâncimea acestei expresii? Dar să încercăm totuși să înțelegem măcar puțin din ea:

1. „*Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu*” (Ioan 1.18). Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l luăm în considerare. Din noi înșine nu știm nimic despre Dumnezeu; suntem dependenți în totalitate de revelația divină.
2. În *creație*, Dumnezeu Și-a revelat „eterna Sa putere și divinitate” (Romani 1.20). Aceasta nu este esența Lui; în creație nu găsim mărturie despre dragostea și sfințenia lui Dumnezeu. Dar recunoaștem în ea urmele puterii Sale divine de Creator și ale măreției Sale.
3. *Esența lui Dumnezeu* este revelată pe deplin numai în Domnul Isus: „singurul Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El” (Ioan 13.31). Toate trăsăturile Ființei lui Dumnezeu sunt revelate pe deplin, toată gloria lor a fost revelată pe deplin în viața și moartea Fiului Omului. Tot ce știm despre Dumnezeu, știm prin Domnul Isus. El este „chipul lui Dumnezeu cel nevăzut” (Coloseni 1.15), „strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale [a lui Dumnezeu]” (Evrei 1.3), „lampa” care face să strălucească gloria lui Dumnezeu în eternitate (Apocalipsa 21.23).
4. Dar Domnul Isus nu numai că a revelat cine este Dumnezeu, ci mai ales El *L-a revelat pe Tatăl*. Cine altcineva ar putea face aceasta decât Fiul, care este în sânul Tatălui? Atât cuvintele Lui (Ioan 8.38), cât și întreaga Lui ființă (Ioan 14.9) erau o revelație a Tatălui. El este cu adevărat „Fiul Tatălui” (2 Ioan 3).

Trebuie să facem o distincție clară. În creștinătate, Tatăl este adesea asimilat fără gândire cu Dumnezeul trinitar: „Creatorul cerului și al pământului”. Dar faptul că Dumnezeu este *Tată* este ceva mult mai înalt. Aceasta ne duce mult dincolo de creație, către casa Tatălui, unde Tatăl și Fiul sunt împreună din eternitate într-o atmosferă de dragoste eternă (Ioan 17.24). Este uimitor și totuși adevărat că noi, păcătoșii săraci din fire, putem arunca o privire asupra acestei relații intime. Din noi înșine nu știm absolut nimic despre Dumnezeu. În creație, Îl auzim doar șoptind încet – și cine ar putea atunci să înțeleagă „tunetul puterii Sale” (Iov 26.14)? Când suntem luminați de Duhul Sfânt, putem recunoaște ceva din gloria lui Dumnezeu în viața Domnului Isus. Dar atunci – și suntem noi conștienți de ceea ce înseamnă asta? – Tatăl ni se revelează! „Nimeni nu

cunoaște pe Fiul, în afară de Tatăl; nici pe Tatăl nu-L cunoaște cineva, în afară de Fiul și de acela căruia Fiul vrea să i-L descopere” (Matei 11.27).

5. Dar nici asta nu este totul. Pentru că nu numai că Tatăl ne-a fost revelat, ci avem și *comuniune* cu Tatăl și cu Fiul. Nu numai că putem ști ceva despre dragostea Tatălui pentru Fiul, ci *aceeași dragoste este valabilă și pentru noi!* „Tu i-ai iubit așa cum M-ai iubit pe mine”, spune Domnul Isus în Ioan 17.23. Îți poți imagina asta? Este deja o minune că Dumnezeu ne-a iubit „când eram încă păcătoși” (Romani 5.8), dar aceasta merge mult mai departe: Dumnezeu ne iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Său; El ne face părtași la dragostea Sa pentru Fiul Său. El „ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale” (Coloseni 1.13).

Și cum Îl iubește Tatăl pe Fiul? Este adevărat că El L-a iubit când a urmat pe pământ o cale de ascultare desăvârșită (Matei 3.17), dar aici este mult mai mult. Pentru că Tatăl are un motiv foarte deosebit să-L iubească pe Fiul: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că *Eu* îmi dau viața, ca din nou să o iau” (Ioan 10.17).

Tatăl a văzut – ca să spunem în limbaj omenesc – pe Fiul umblând pe acest pământ. El a văzut cum Fiul a umblat prin lume în deplină dăruire față de El și, în cele din urmă, pe cruce, cu orice preț, da, pentru El Însuși, L-a glorificat pe Tatăl. Desigur, Domnul Isus a purtat și păcatele noastre pe Golgota și a fost făcut păcat pentru noi (1 Petru 2.24; 2 Corinteni 5.21), dar gloria Tatălui merge mult mai departe. Poți înțelege că Tatăl Îl iubește acum într-un mod cu totul deosebit? Și datorită acestui fapt, Domnul Isus a putut acum (în Ioan 17) să-L roage pe Tatăl să-I dea aceeași glorie, pe care El o avea la Tatăl înainte de întemeierea lumii (Ioan 17.5). El voia să o primească acum ca Om, pentru a putea împărtăși cu noi dragostea Tatălui în casa Tatălui.

Un privilegiu minunat! Binecuvântări minunate pentru oameni mici ca noi, că primim un loc în camerele private ale Tatălui! Astfel, avem comuniune cu Fiul, bucurându-ne de dragostea Tatălui, și, în același timp, avem comuniune cu Tatăl, admirându-L pe Fiul Său. Tatăl Îl iubește pe Fiul, dar și noi L-am îndrăgit – chiar dacă dragostea noastră pentru El va fi, desigur, întotdeauna mult mai mică, dar, în principiu, avem comuniune cu Tatăl în privința aceasta. Căci aceasta este comuniunea: când două persoane au ceva care le interesează pe amândouă. Comuniunea cu Tatăl și Fiul este cea mai mare binecuvântare pe care am primit-o datorită lucrării pe care a împlinit-o Domnul Isus.

2. Comuniune între noi

Există și un al doilea aspect: noi nu avem doar comuniune cu Tatăl și cu Fiul, ci și între noi (1 Ioan 1.7). Ca și creștini credincioși, umblăm împreună în lumină (chiar dacă, cu regret, uneori ne întoarcem cu spatele la lumină!). Nu păstrăm pentru noi această binecuvântare minunată a comuniunii cu Tatăl și cu Fiul, ci: „Ceea ce am văzut și am auzit”, scrie apostolul, „vă vestim și vouă, ca și *voi* să aveți comuniune cu noi” (1 Ioan 1.3). Ca familie a lui Dumnezeu, nu aparținem împreună pentru că ne iubim și ne găsim draguți, ci pentru că avem ceva în comun. Și ce avem în comun? Comuniunea cu Tatăl și cu Fiul! Aceasta ne ține împreună, pentru că ne bucurăm de ea împreună – și nu doar pentru noi înșine.

Mai este ceva: comuniunea cu Tatăl și cu Fiul și comuniunea între noi nu este ceva ce trebuie să așteptăm în viitor, când vom fi în cer. Ioan nu scrie despre aceasta în același sens ca Pavel, în sensul că, în *principiu*, o avem deja acum, dar că abia mai târziu va deveni pe deplin a noastră. Nu, el arată că putem participa deja pe deplin la ea, pentru că avem deja viața Fiului în noi. Trăim sub un cer deschis! Nu există distanță între Tatăl și noi. Deși suntem încă fizic pe pământ, putem experimenta deja toate aceste binecuvântări minunate în inimile noastre.

Cetățeni ai cerului pe pământ

În lumina acestor lucruri, putem înțelege că Ioan, impresionat de toate aceste realități mărețe, pornește de la premisa că nu ne dorim altceva decât să experimentăm această comuniune. Tot ce este în afara acestui fapt este lumea. Ce ne mai interesează această lume? Ceea ce este din lume nu este din Tatăl! Din acest punct de vedere, trebuie să ne ocupăm acum de ceea ce apostolul Ioan are de spus despre relația noastră cu lumea.

Ce este în lume

Ce se întâmplă cu lumea, încât Ioan, inspirat de Duhul lui Dumnezeu, o vede ca pe un sistem rău, vrăjmaș lui Dumnezeu? Trebuie să ne întrebăm ce este în lume. Răspunsul poate fi dat foarte scurt! Un singur verset este suficient: „Tot ceea ce *este în lume*: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume” (1 Ioan 2.16).

Noi înșine poate că nu am termina atât de repede descrierea a ceea ce este în lume. Dar Duhul Sfânt consideră că aceasta este suficient. El rezumă totul în câteva cuvinte: pofta cărnii, pofta ochilor și trufia vieții.

1. Pofta cărnii

Acesta este primul aspect. Cuvântul „carne” nu este aici, evident, sinonim cu termenul „carne” folosit, de exemplu, în Romani 7.18, unde se referă în general la natura noastră veche și păcătoasă. Căci și pofta ochilor și trufia vieții izvorăsc, în acest sens, din natura veche. Aici se referă, evident, la dorința de satisfacere a poftelor noastre trupești.

Nu trebuie să căutăm mult în lumea din jurul nostru pentru a recunoaște acest fenomen. Întreaga societate de consum, așa cum o cunoaștem astăzi, se bazează pe „poftele cărnii”. Scriu aceste rânduri cu puțin înainte de Sfântul Nicolae – și dacă ne gândim doar la cantitățile incredibile de ciocolată, dulciuri, prăjituri, băuturi și alte delicatese care vor fi vândute din nou în magazinele din luna următoare, este suficient pentru a înțelege că oamenii din societatea noastră prosperă de astăzi nu mai mănâncă pentru a se hrăni, ci ... Da, de ce de fapt? Pentru că are un gust atât de bun ... Și pentru că de Crăciun toată lumea face ceva special. Și pentru că ieri a fost ceva la televizor ... Și pentru că uneori vrei să-ți oferi ceva special ... Și ...

Sunt toate acestea păcat? Nu, în sine, nicidecum. „Ca fiecare om să mănânce și să bea și să vadă binele în toată truda lui, acesta este darul lui Dumnezeu” (Eclesiastul 3.13). Ceea ce este păcătos, însă, este „pofta cărnii”: este dorința noastră neobosită de a avea mereu mai mult, MAI MULT. Nu există uneori pericolul ca, în această privință, să devenim conform cu lumea?

Și nu abuzăm doar de nevoia noastră de a mânca. Și alte nevoi fizice (care nu sunt deloc greșite în sine) sunt abuzate în lume, și trebuie să fim foarte atenți să nu ne lăsăm purtați de val. Fiecare om are nevoie de odihnă și relaxare – dar trebuie oare să fie atât de luxos, așa cum ne sugerează ghidurile de călătorie strălucitoare și colorate? Nu poate fi ceva mai puțin? Sau ne lăsăm convinși de mesaje publicitare, care ne bombardează prin mass-media? În ceea ce privește nevoile sexuale, se pare că în lumea în care trăim nu mai există deloc rețineri. Tot ce îți place este permis, în căsătorie, înainte de căsătorie, în afara căsătoriei, cu parteneri de același sex sau de sex diferit. Alege ce vrei – atâta timp cât poți savura! Și, din nou, dorința noastră sexuală nu este deloc păcătoasă – dar devine păcat când o folosim pentru noi înșine și o facem în afara locului pe care Dumnezeu Însuși l-a destinat ca zonă protejată pentru aceasta: căsătoria.

2. Pofta ochilor

Nu numai poftele trupești joacă un rol în lume. Există și alte pofte care joacă un rol în viața oamenilor din lume (și uneori chiar și a creștinilor!). Cât de avid speculează satan, căpetenia acestei lumi, cu pofta ochilor! Broșuri publicitare colorate cad în fiecare zi în teancuri groase

în cutia poștală. Vitrinele luminate ne invită să cumpărăm. Spoturile publicitare ingenios concepute ne trezesc nevoile prin intermediul vederii. Totul este conceput pentru a ne impresiona ochii. De ce un om de afaceri îmbracă un costum de marcă bine croit, din trei piese, când merge la serviciu? Cu siguranță, pentru a face o impresie bună! De ce o secretară își alege cu grijă hainele și acordă atât de multă atenție machiajului potrivit? Răspunsul este același. Și am putea continua astfel. Suntem atât de obișnuiți să „ne uităm la înfățișare” (1 Samuel 16.7), încât aproape că nu mai putem face altfel. Sunt toate aceste lucruri păcat în sine? Nu, majoritatea nu sunt – dar dacă ne gândim puțin, ne dăm seama cât de sofisticat funcționează acest sistem lumesc ca o capcană, cu care satan își prinde victimele.

3. Trufia vieții

Ceea ce Dumnezeu detestă cel mai mult este mândria. Mândria înseamnă că omul uită cine este: un fir de praf mic și nesemnificativ pe acest glob, complet dependent de Dumnezeu. „Eu urăsc mândria și îngâmfarea și calea rea și gura înșelătoare” (Proverbele 8.13). Știm asta – dar ce pericol subtil este mândria! Putem fi aroganți fără să ne dăm seama măcar că suntem. Poate că știi povestea bărbatului care a spus: „Înainte eram teribil de îngâmfat, dar acum sunt cel mai modest om din tot orașul”. Desigur, aceasta este doar o relatare imaginară, dar arată foarte clar cât de greu este să îndepărtăm rădăcina aroganței din inimile noastre. Studentul strălucit, care promovează examenul cu brio; technicianul inteligent, care are un sfat pentru orice; omul de afaceri de succes; politicianul isteț; fata care știe că are o siluetă atrăgătoare; angajata harnică de la birou – pe scurt, cu toții suferim de acest fenomen. Lumea este plină de astfel de oameni! Și chiar și noi, ca și creștini credincioși, putem deveni mândri de ceea ce am făcut pentru Domnul, de cunoștințele noastre biblice, de poziția noastră spirituală ... Aceasta este atunci asemănarea perfectă cu lumea!

Ce este din lume ... ce este din Tatăl

Există o contradicție uriașă între lume, pe de o parte, și familia copiilor lui Dumnezeu, pe de altă parte. În lume domnește *ura* (Ioan 7.7; 15.18-19.24,25; 17.14; Tit 3.3; 1 Ioan 2.9,11; 3.15; 4.20), în rândul copiilor lui Dumnezeu este *dragostea* (1 Ioan 2.10; 3.14). În lume domnește *moartea*; în rândul copiilor lui Dumnezeu este *viața* (Ioan 5.24; 1 Ioan 3.14). În lume totul este *întuneric*: „Și aceasta este judecata: că lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Pentru că oricine face rău urăște lumina și nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie condamnate.” (Ioan 3.19,20); dar copiii lui Dumnezeu umblă în *lumină*: „Dar, dacă umblăm în lumină, după cum *El* este în lumină, avem comuniune unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7). Vezi și Ioan 1.5; 8.12; 12.35,46; 1 Ioan 1.5; 2.9-11. „Lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru *eternitate*” (1 Ioan 2.17).

Biruința asupra lumii

Contrastul dintre lume și creștinii credincioși este, așadar, foarte puternic. „Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace în cel rău” (1 Ioan 5.19). Așa stau lucrurile în principiu. Dar, în practică, ispita lumii vine cu toată puterea și asupra creștinilor credincioși, iar dacă nu suntem atenți, vom fi târați în decăderea lumii. Oare apostolul Ioan nu vede acest lucru? Vorbește el doar despre aspectul fundamental? Nu, apostolul este foarte conștient că a fi creștin credincios în lume înseamnă a lupta. Dar, spune el, este o luptă al cărei rezultat este cunoscut dinainte: „Tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea” (1 Ioan 5.4) . Lupta trebuie dusă pe trei fronturi:

Cetățeni ai cerului pe pământ

- a. împotriva *celui rău* (adică satan) însuși, când ne atacă direct. Despre „tineri” se spune: „V-am scris, tinerilor, pentru că ... l-ați învins pe cel rău” (1 Ioan 2.14).
- b. împotriva „*antihriștilor*” (1 Ioan 2.18), falșii învățători care s-au strecurat în creștinătate și din interior vor să aducă stricăciunea printre copiii lui Dumnezeu. Și pe acest front victoria este sigură: „Voi sunteți din Dumnezeu, copiilor, și i-ați învins, pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume” (1 Ioan 4.4).
- c. împotriva *lumii*: „Tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră. Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5.4,5).

Dacă trebuie să ducem această luptă, trebuie să ne întrebăm, desigur, cum putem obține victoria. În acest sens, trebuie să acordăm o atenție deosebită principiului exprimat în 1 Ioan 4.17 prin cuvintele: „Așa cum este *El*, așa suntem și *noi* în lumea aceasta.” Am putea considera aceasta ca un rezumat al întregii prime epistole a lui Ioan: așa cum este Domnul Isus, așa suntem și noi în această lume. Lumea nu L-a cunoscut? Lumea nu ne cunoaște nici pe noi (Ioan 1.10; 1 Ioan 3.1).

L-a revelat El pe Dumnezeu, pe care nimeni nu L-a văzut? Noi revelăm dragostea lui Dumnezeu în această lume (Ioan 1.18; 1 Ioan 4.12). L-a urât lumea? Ea ne va urî și pe noi (Ioan 15.18,19). Așadar, dacă ne întrebăm cum să învingem lumea, trebuie să ne uităm la Cel care a putut spune: „Îndrăzniți: *Eu* am învins lumea” (Ioan 16.33).

„Eu am învins lumea”

Pentru aceasta, trebuie să ne întoarcem mai întâi la unul dintre primele capitole ale Bibliei. Este de remarcat faptul că ispita lui satan, care a dus la primul păcat, a constat exact din aceleași trei elemente pe care le-am găsit în 1 Ioan 2.16 ca principii directoare ale lumii. Citește Geneza 3.6!

- „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat” – nu este aceasta pofta cărnii?
- „Femeia a văzut ... că era plăcut pentru ochi” – nu este aceasta pofta ochilor?
- „Femeia a văzut ... că pomul era de dorit ca să dea înțelegere” („Veți fi ca Dumnezeu”, 1 Moise 3.5!) – nu este aceasta trufia vieții?¹

Eva a cedat ispitei, iar Adam a mâncat și el din fruct. O istorisire profund tristă, ale cărei consecințe au lăsat urme adânci în istoria lumii. Dar în Luca 4 întâlnim pe al doilea Om, ultimul Adam (1 Corinteni 15.45,47). Dacă Adam a eșuat în cele mai favorabile circumstanțe, în mijlocul frumoasei grădină Eden, Isus Hristos a învins ispita în pustiu, în cele mai nefavorabile circumstanțe. Diavolul l-a atacat și pe El cu toate ispitele lumii:

- cu pofta trupului: „Spune pietrei acesteia să se facă pâine” (Luca 4.3)
- cu pofta ochilor: „Diavolul ... l-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului locuit” (Luca 4.5)

¹ Este de remarcat, apropo, modul în care satan inversează ordinea „duh – suflet – trup” indicată de Dumnezeu în 1 Tesaloniceni 5.23! (Compară cu Romani 8.16; 10.1; 12.1; 1 Corinteni 8.1; 13.9,27; 1 Petru 1.13,22,24!) Lumea de astăzi stabilește exact aceleași priorități: mai întâi nevoile fizice, apoi aspectele emoționale și abia apoi nevoile spirituale. La Dumnezeu, ordinea este exact inversă.

- și, în cele din urmă, cu trufia vieții: „Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, aruncă-Te de aici jos” (Luca 4.9)

Dar, în toată măreția Persoanei Sale, Domnul Isus este de neatins pentru această ispită. Răspunsul Său se repetă mereu – și diavolul nu poate răspunde nimic: „Este scris... este scris... este spus” (Luca 4.4,8,12). Cuvântul lui Dumnezeu este cea mai puternică armă în lupta împotriva ispitelor lumii. Diavolul a terminat de vorbit: „Diavolul, sfârșind orice ispită, a plecat de la El pentru un timp” (Luca 4.13). Acest exemplu al Domnului nostru trebuie să ne stea clar înaintea ochilor. Și asupra noastră vine lumea cu toate ispitele ei – dar nu trebuie să pierdem lupta. În puterea lui Dumnezeu, înarmați cu Cuvântul lui Dumnezeu, putem rămâne neclintiți, iar atunci cel rău nu are putere asupra noastră. „V-am scris, tinerilor, pentru că sunteți tari, și *Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi*, și l-ați învins pe cel rău” (1 Ioan 2.14). Aceasta trebuie să fie realitate practică în viața noastră de creștini credincioși în mijlocul lumii.

Lumea trece

Nu putem să nu menționăm și viitorul lumii. Lumea trece! În Evanghelia sa și în epistolele sale, apostolul Ioan vorbește puțin despre aceasta; dar, inspirat de Duhul lui Dumnezeu, el descrie într-o altă carte a Bibliei (Apocalipsa) cât de curând va veni judecata asupra acestei lumi. Hotărârea a fost deja luată. Chiar înainte de a fi răstignit, Domnul Isus a spus: „Acum este judecata lumii acesteia; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară” (Ioan 12.31). Duhul Sfânt mărturisește aceasta (compară cu Ioan 16.11) cu cuvintele: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei neevlavii și nedreptăți a oamenilor” (Romani 1.18). Observă forma prezentă a timpului: „se descoperă”! Aceasta indică perioada care a început deja odată cu potopul. Pe cruce, stricăciunea omului și răutatea și vrăjmășia deplină a lumii au devenit atât de evidente, încât judecata a fost pronunțată. Trebuie să știm că „lumea întreagă zace în cel rău” (1 Ioan 5.19). Cine mai vorbește despre posibilitatea de a îmbunătăți lumea? Cine mai visează că lumea se va converti vreodată? Dumnezeu nu are astfel de iluzii – o spun cu respect –; așa că putem să le uităm liniștiți. Hotărârea a fost luată. Executarea ei încă nu a avut loc, deoarece Dumnezeu „nu vrea ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3.9).

În Apocalipsa citim despre judecățile îngrozitoare, care vor veni peste lume. Cine va putea rezista, când va veni ziua cea mare a mâniei Mielului (Apocalipsa 6.16,17)? Este îngrozitor să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu (Evrei 10.31)! Judecată după judecată va veni peste această lume, până când în cele din urmă Domnul Isus Însuși va veni din cer: „Și am văzut cerul deschis: și iată un cal alb și Cel care ședea pe el este numit Credincios și Adevărat; și El judecă și Se luptă cu dreptate. Și ochii Lui sunt o flacără de foc și pe capul Lui sunt multe coroane, având un nume scris, pe care nu-l știe nimeni, decât El; și este îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge; și numele Lui este: «Cuvântul lui Dumnezeu». Și oștirile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subțire, alb și curat. Și din gura Lui ieșea o sabie ascutită cu două tăișuri, ca să lovească națiunile cu ea; și El le va păstori cu un toiag de fier; și El va călca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Și are un nume scris pe haina și pe coapsa Lui: «Împărat al împăraților și Domn al domnilor».” (Apocalipsa 19.11-16). Judecata asupra acestei lumi va veni. Este inevitabilă.

Dar, va spune cineva, nu este Domnul Isus „Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29)? Desigur, dar El va îndepărta păcatul lumii prin judecată (compară cu Isaia 4.4). Dumnezeu este drept; și Domnul Isus, Mielul descris în Apocalipsa 5, nu poate decât să exercite

Cetățeni ai cerului pe pământ

judicata asupra acestei lumi. Numai astfel Dumnezeu „va împăca toate lucrurile cu Sine” (Coloseni 1.20); deci aceasta este încă în viitor.²

Dumnezeu *era* „în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5.19). Hristos era, ca să spunem așa, mâna întinsă a lui Dumnezeu către lume. Dar lumea a respins această mână și L-a răstignit pe Mântuitorul. De aceea, pe lumea ca atare nu o mai așteaptă nimic altceva decât judecata.

Anexă la capitolul 3

Trei cuvinte grecești pentru „lume”

În textul original grecesc al Noului Testament sunt folosite trei cuvinte, care în traduceri noastre sunt adesea redată prin „lume”:

1. Primul cuvânt este *cosmos*; acest cuvânt este folosit întotdeauna în scrierile lui Ioan. În limba germană cunoaștem același cuvânt cu sensul de „univers”.
2. Al doilea cuvânt este *aioon*, care are mai degrabă un aspect temporal.
3. Al treilea cuvânt (pe care nu îl vom aprofunda) este cuvântul *oikoumene* (compară cu cuvântul nostru „ecumenism”), care înseamnă „(pământul) locuit”. Apare în Matei 24.14; Luca 2.1; 4.5; 21.26; Faptele apostolilor 11.28; 17.6,31; 19.27; 24.5; Romani 10.18; Evrei 1.6; 2.5. În Luca 2.1 este folosit în mod evident pentru a desemna Imperiul Roman (întreaga lume cunoscută la acea vreme).

Trebuie să aprofundăm puțin mai mult termenii *kosmos* și *aioon*.

Semnificațiile cuvântului grecesc *kosmos*

1. *Kosmos* înseamnă de fapt: un întreg ordonat; de aceea apare în 1 Petru 3.3 în sensul de „podoabă”. Este folosit în primul rând pentru *întreaga creație*. Astfel, se vorbește despre „întemeierea lumii” (sau expresii similare) (Luca 11.50; Ioan 17.5,24; Efeseni 1.4; Evrei 4.3; 9.26; 1 Petru 1.20; Apocalipsa 13.8; 17.8). În același sens, cuvântul este folosit în Matei 24.21; Ioan 1.10,29; 21.25; Faptele apostolilor 17.24; Romani 1.20; 5.12,13; 1 Corinteni 3.22; 7.31; 1 Timotei 6.7; 1 Ioan 2.2. Pornind de la semnificația „univers”, un text precum Iacov 3.6 poate fi înțeles astfel: limba ascunde în sine tot ceea ce poate duce la nedreptate, „un univers al nedreptății”.
2. *Kosmos* este folosit și pentru a desemna pământul în opoziție cu cerul (Matei 16.26; Marcu 8.36; Luca 9.25; Ioan 12.25; 13.1; 16.28; 18.36; Romani 4.13; 1 Corinteni 7.33,34; 1 Ioan 3.17; Apocalipsa 11.15). La fel și adjectivul *kosmikos* din Evrei 9.1 („Sfântul Locaș pământesc”).
3. În al treilea rând, *kosmos* este folosit în sensul de „lumea oamenilor”. Aceasta este cel mai clar în Ioan 12.19 („lumea a plecat după El”) și în Romani 1.8 („credința voastră este vestită în toată lumea”). Dar și în Ioan 3.16 trebuie să se înțeleagă în mod clar în acest sens.³ În afară de aceasta, acesta este în mod evident și sensul din textele în care

² Expresia „împăcarea lumii” din Romani 11.15 se referă la această perioadă (perioada respingerii lui Israel). Pentru că acum mântuirea este oferită tuturor oamenilor din întreaga lume. Slujba împăcării (2 Corinteni 5.18) se extinde asupra tuturor oamenilor.

³ Nu este deloc justificat să se concluzioneze din timpul trecut („a iubit”) că Dumnezeu nu mai iubește lumea acum, deoarece a devenit un sistem rău. În primul rând, forma de timp a verbului nu poate duce niciodată la această

se vorbește despre „lumina lumii”, unde se referă la o lumină morală (Matei 5.14; Ioan 8.12; 9.5; 11.9; 12.46).

În cele din urmă, acest sens se regăsește cu o oarecare certitudine în următoarele texte: Matei 13.38; 18.7; 26.13; Marcu 14.9; Luca 12.30; Ioan 1.9; 3.16,17; 4.42; 6.14,33,51; 7.4; 8.26; 9.39; 10.36; 11.27; 12.19; 12.47; 14.19,31; 16.21; 18.20,37; Romani 3.19; 11.12,15; 1 Corinteni 4.9,13; 5.10; 6.2; 8.4; 14.10; 2 Corinteni 1.12; 5.19; Coloseni 1.6; 1 Timotei 1.15; 3.16; Evrei 10.5; 1 Petru 5.9; 2 Petru 2.5; 3.6; 1 Ioan 4.1,9,14,17; 2 Ioan 7.

4. Dar, cu regret, ceva grav s-a întâmplat cu această lume a oamenilor: ea *se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu*. Lumea nu mai este un teren neutru, ci este ostilă față de Dumnezeu. În acest sens, găsim cuvântul, de exemplu, în Ioan 7.7 („Lumea nu vă poate urî pe voi; dar pe Mine Mă urăște, pentru că Eu mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele”). La fel și cuvântul înrudit *kosmokratores* („stăpânul lumii”) din Efeseni 6.12 și adjectivul *kosmikos* („lumesc”) din Tit 2.12. Vezi și următoarele texte: Matei 4.8 (?); Ioan 3.19 (?); Ioan 7.7; 8.23; 12.31; 14.17,22,27,30; 15.18,19; 16.8,11,20,33; 17.9,11,13-15,18,25; Romani 3.6 (?); 1 Corinteni 1.20,21,27,28; 2.12; 3.19; 11.32; 2 Corinteni 7.10; Galaten 6.14; Efeseni 2.2; Filipeni 2.15; Coloseni 2.20; Evrei 11.7 (?); Evrei 11.38; Iacov 1.27; 2.5; 4.4; 2 Petru 1.4; 2.20; 1 Ioan 2.15-17; 3.1,13; 4.3,4; 5.4,5,19.

În cazul unor texte, sunt posibile două semnificații, de aceea s-a pus un semn de întrebare. Satan este căpetenia acestei lumi rele.⁴ Este de remarcat faptul că în Evanghelia după Ioan se pornește de la premisa că lumea este ostilă față de Fiul lui Dumnezeu. „Lumea nu L-a cunoscut” (Ioan 1.10). Aceasta diferă de celelalte trei evanghelii, așa-numitele evanghelii sinoptice. Acolo, respingerea lui Hristos se conturează treptat; vezi, de exemplu, Matei 11-13 (vezi Matei 4).

Semnificația cuvântului grecesc *aioon*

Deși cuvântul *aioon* nu apare nici măcar o dată în scrierile lui Ioan, este totuși util să redăm și semnificațiile cuvântului *aioon* atunci când discutăm despre cuvântul *kosmos*.

1. Literalmente, *aioon* înseamnă „veac”. Astfel, în următoarele versete se vorbește despre „sfârșitul veacului”: în Matei 13.39,40,49; 24.3; 28.20; Evrei 9.26. Din Matei 12.32 și Marcu 10.30, unde se vorbește despre „veacul viitor”, se poate observa clar referința la Vechiul Testament. Prin *ha'olam* („veac”, redat uneori în traducerea noastră prin „eternitate”) sau *ha'olam ha ba* („veacul viitor”), iudeii se refereau la epoca binecuvântată a domniei lui Mesia, pe care o așteptau. Vezi același sens mai jos în Luca 18.30; Efeseni 1.21; 2.7; Evrei 6.5; 1 Corinteni 10.11; 1 Timotei 1.17; Apocalipsa 15.3.
2. Mai mult sau mai puțin ca urmare a acestui fapt, *aioon* sau o compoziție a acestuia este adesea folosit pentru „eternitate”: Luca 1.70; Ioan 9.32; Faptele apostolilor 3.21; 15.18; 1 Corinteni 2.7; Efeseni 3.9,11; Coloseni 1.26; Iuda 25.

La fel și cuvântul *aiooniai*: Matei 18.8; 25.41,46; 3.29; Luca 16.9; Romani 16.25,26; 2 Corinteni 4.17,18; 5.1; 2 Tesaloniceni 1.9; 2.16; 1 Timotei 6.16; 2 Timotei 1.9; 2.10;

concluzie (vezi, de exemplu, Efeseni 5.2; Galateni 2.20, unde se folosește exact aceeași formă de timp a verbului) și, în al doilea rând, Dumnezeu nu a iubit niciodată lumea ca sistem rău. Dumnezeu a iubit lumea oamenilor.

⁴ Las deschisă întrebarea dacă satan a devenit stăpânul lumii abia odată cu răstignirea lui Hristos. Matei 4.8 pare a fi un argument împotriva acestei idei.

Tit 1.2; Filimon 15; Evrei 5.9; 6.2; 9.12,14,15; 13.20; 1 Petru 5.10; 2 Petru 1.11; Apocalipsa 14.6.

3. Din termenul „timp” se deduce că *aioon* este folosit și în sensul de „lume”, la fel cum putem spune: „În aceste vremuri este greu să te menții la suprafață”, făcând aluzie la o anumită situație care s-a dezvoltat în lume de-a lungul timpului. Aceasta nu înseamnă neapărat că vrea să se spună că lumea este un sistem rău. De exemplu, în Matei 13.22 și Marcu 4.19 („grija veacului acestuia”, literal „ale acestei lumi”). Vezi și Luca 16.8; 1 Corinteni 1.20; 3.18; 2 Timotei 4.10; Evrei 1.2; 11.3).
4. În sine, pasajele biblice menționate mai sus nu indică faptul că această lume este complet rea. Totuși, aceasta devine clar când privim contrastul dintre această lume și lumea viitoare. Căci este sigur că lumea nouă și desăvârșită nu a venit încă.

De aceea, în Tit 2.12 este descris contrastul dintre „veacul prezent”, în care trebuie să „tăgăduim neevlavia și poftele lumești”, pentru că ne îndreptăm privirea spre viitor, „așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2.13,14). La fel și în 1 Timotei 6.17: Cei bogați din veacul acesta trebuie să se gândească la viitor (1 Timotei 6.19). Vezi și Luca 20.34.

Din aceasta rezultă în cele din urmă a patra semnificație, în care *aioon* este înțeles ca lumea rea: Romani 12.2; 2 Corinteni 4.4; Galateni 1.4; Efeseni 2.2.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/die-familie-gottes-3-a18490.html>

Titlul original: „3 – De familie van God”

în Hemelburgers op Aarde: De levenspraktijk van christenen in deze wereld,

Vaasen: Medema, 1980, pag. 27–48.